

общо сж за него нѣщо като скъпа съкровищница или дори другарка на живота. Произхождението на „колитѣ“ бива двойко. Обикновено това сж стенографиранитѣ лекции на професора, по-рѣдко негови собствени скратени записки върху прочетената материя. И въ една и въ другия случай тѣ биватъ литографирани отъ по-бѣдни студенти и разпродавани между другаритѣ, по 10 до 15 стотинки ръкописната „кола“. Има случаи, когато „колитѣ“ на една лекция коствуватъ на студента по 6 до 10 лева за семестъръ, а всички лекции по 30 до 40 л. Каквито достойнства и да притежаватъ тия „коли“, тѣ въ никой случай не би трѣбвало да иматъ онова значение, което имъ се дава въ Висшето училище: — по тѣхъ се готвятъ за полугодишния изпитъ, по тѣхъ и за държавния изпитъ*, а кой знае, да ли мнозина учители не черпятъ само изъ тѣхъ и мъдростъта, която наливатъ въ главитѣ на своитѣ ученици. Поне голѣмо и прѣ-голѣмо е числото на ония, за които колитѣ сж алфа и омега, които не сж взели въ ръка ни едно съчинение по своя прѣдметъ.

Освѣнъ тѣзи общи недостатѣци въ организицията, а по-вече въ традицията на Висшето училище, има не малко — нека ги наречемъ частични — недостатѣци, отъ които страдатъ само студенти отъ единъ или отъ другъ факултетъ. Да говоримъ за тѣхъ, би значило да влизаме въ чисто училищни подробности, които не могатъ да бѣдатъ нито интересни, нито понятни за читатели, стоя-

* „Това го нѣма въ колитѣ“, ни се каза прѣди 5 — 6 години отъ единъ кандидатъ за държавенъ изпитъ, — въ отговоръ на зададения въпросъ.